

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

I l'aneguet lleig s'ha fet gran

La història. Staten Island, Nova York, avui. Doris, es-
trafolària conca de 60 anys ha quedat orfe de mare i la casa familiar plena de records, un bon dia el nou director creatiu de l'empresa on treballa, se li adreça amable a l'ascensor.

La pel·lícula. En els supermercats de somnis que són els multicinemes, hi ha d'haver productes per a tots els gustos. I edats.

Com al súper del barri. Per tant, als *blockbusters* crispeters per adolescents crònics, cal afegir-hi comèdies romàntiques per a gent madura, que curiosament és la que més freqüenta les sales fosques. Hello, My Name is Doris arriba per bastir el presatge destinat a productes sentimentals sense molla de colesterol dolent.

En la patètica història de la tal Doris (li van posar el nom per la Day) conflueixen els tòpics haguts i per haver sobre la por a envellir amb les mans buides, és a dir, sense haver clavat un clau i més sola que un mussol. O que el Rajoy en perpetuar-se a La Moncloa. També la síndrome de Diògenes acumulant andròmines inútils que els hereus malvendran als Encants de la Rambla de Ferran. Basant-se en un curt de Lara Ferruso, el televisiu

Michael Showalter (New Jersey, 1970) perpetra un grotesc, irri-
tant, molest, sentimentaloides híbrid de comèdia al servei d'una dona, la Doris, que malgrat la risible fatxa de Mona de Pasqua amb que l'han vestida, acaba inspirant una tendresa no sé si infinita. I esclar, per a semblant escomesa, una pallassa sense temor al ridícul: Sally Field (Pasadena, 1946). Ja em va massa-

crar amb *No sin mi hija* (1990). Ara ho procura en no sense la meva mare. O sense el meu païet. En un moment del culebró pretesament còmic, la Doris escolta *Smoke Gets in Your Eyes* dels Platters. Tant de bo que el fum cegés els teus ulls, amor. Et cega la badoqueria. Crepuscular. O que l'aneguet lleig s'ha fet gran sense arribar a cig-ne?

'Hello, My Name is Doris'

Director:

Michael

Showalter.

Intèrprets:

Sally Field, Max

Greenfield, Beth

Behrs, Stephen

Root, Helen

Moonlight.

EUA, 2015. 95'.

JCA Alpicat,

Funatic Lleida.

El tema. La casa és la frontera que delimita la nostra història personal.

La imatge. Doris escollint les andròmines que llença a la brossa, fa donació o conserva.

La frase. "Todo depende de cómo miremos las cosas" sosté el gurú de l'autoajuda. Que ho preguntin al somiatruites Puigdemont: Ítaca és el Corte Inglés amb barretina!

La recomanació. Jubilats de l'amor amb ganes de somiar.